

Helen Bereg

Majd egyszer

szerelmes versek

Úgy szoktam verset írni, hogy leülök egy csendes sarokba, és hagyom, hogy teljesen átjárjon az érzélem. Most szerelmes vagyok, és az itt megjelenő versek ezen érzésem rezdülései. Kinyitom a szemem, és hagyom folyni a papírra a betűket, mintha levelet írnék. A következő lépés a folyamatos szöveg sorokba tördelése.

Ez a Majd egyszer... c. versnél így nézett ki:

A remény hal meg legutoljára,
Vallják a nagy bölcsek.
Ha szemünk előre tekint,
ha látjuk ott a messzeségben a
boldogságot,
a jelen kínja nem fáj annyira,

a kín is lehet boldogság,
mert most vagy, most érezlek,
csak elválaszt a távolság.

Mikor reggel azzal kelek,
este azzal fekszem,
hogy vágytól kínzón
csak gondolatban ölelhet karom,
hogy ujjaim csak a semmit simogatják,

nem gerinceden játszanak, hárfahúron,
szemünk szivárványívben nem egyesülhet,
ajkunk nem élheti meg az incselkedő,
éppen elcsókolt csók csodáját,
nem tapad össze önfeledt vágyban,
akkor suttogom magam elé: Majd egyszer.

Majd egyszer a hajnal veled ébred,
az est veled múlik el.
Majd egyszer egymással éljük az élet
csodáját,
mit örök szerelmünk varázsa
gyönyörűen széppé tesz.
Lehet húsz év múlva,
mikor már göcsörtös bottal rójuk az utcát,
mikor már csak a szemünk ölelése rejti a
csodát.
Lehet. Lehet, de eljön, tudom.
Majd egyszer. Majd egyszer Csillagom.

*És ezután jön a technika. Szótagszám,
rímek. Nem minden esetben, mert van,
amikor úgy folyva sokkal átütőbb. Az
átalakítás után születik meg a végleges
vers. Azért, ha úgy érzem, valahol nem jó,
akkor szoktam javítani. Most ez lett a fenti
tördelésből.*

Majd egyszer

A remény hal meg utoljára,
állítják bizton a nagy bölcsek.
Ha szemünk vággyal néz előre,
Reménykedve a boldogságban,
A jelen kínja sem fáj ma.

A kín is lehet boldogság,
Mert most vagy, most érzlek,
Csak elválaszt a távolság.

Mikor reggel azzal kelek,
Minden este azzal fekszem,
Hogy hiányod egyre mardos,
Csak álmomban ölel karom,
Ujjaim a semmit simítják,
Nem játszanak hárfahúron,
Gerinced ívén megpihenve.
Szemünknek villanása sem
Egyesül szivárványívben,
Incselkedő ajkunk nem éli meg

Éppen elcsókolt csók csodáját,
Nem égeti önfeledt vágy,
Akkor suttogom reménnyel
A bűvös két szót: Majd egyszer.
Majd egyszer!
A hajnal veled ébred,
Az est veled múlik el.

Majd egyszer!
Megéljük az élet csodáját,
Mit örök szerelmünk varázsa
Gyönyörűségesen széppé tesz.

Majd egyszer!
Lehet csak húsz év múlva,
Mikor göcsörtös bottal
Együtt éljük életünk,
Mikor már csak a szemünk
Villanása rejti a csodát.
Közös élet csodáját.

Majd egyszer! Lehet.
Nem lehet! Biztosan tudom
Majd egyszer így lesz!
Majd egyszer így lesz, Csillagom.

2006. december 15.

Boldog álom

Éjjel álmvágy hajtott feléd,
Besuhantam Kedvesem, melléd.
Átölelt lágyan szellőkarom.
Átjárt a végtelen nyugalom.

Odasimultam óvni álmod,
Együtt élni a boldogságot.
Összefonódva eggyé lenni.
Nem mérlegelni, csak szeretni.

Sóhajtottál ölelve párnád.
Riadtan odabújtam hozzád,
Azt hittem ébredsz, lejár az álom,
Megtörlik nyugalmas boldogságom.

Halkan suttogtad: Édes Párom!
Egyetlenem! Örökké várom,
Hogy csak az enyém légy Életem.
Azután nem válunk el sohasem.

Válaszoltam a suttogásra:
Megígérem, Életem társa,
Neked adom halálig életem,
Nem válunk el Kedves, sohasem.

Boldog mosolyt láttam arcodon.
Ismét átölelt két karom.
Nem is tudom, mikor múlt az álom.
Ébren is éreztem a boldogságom.

2006. szeptember 10.

Emlék

Lehunyt szemhéjamon
Beteljesedik vágyam.
Arcodat megsimogatom
Bizsergetőn, lágyan.

Látom kedves mosolyod
Szád szélén felvillanni,
Szemünk vágyón, csillogón
Szerelmesen összefonódni.

Érzem bőrömön kezed.
Kutatása édesen lágy.
Futkos végig ujjbegyed
Sóhajra nyitva a szám.

Összefonódik két test.
A gyönyör végtelen.
Eltűnik, elolvad minden
Öntudatlan suttogom neved.

2006. szeptember 30.

Szívek

Szíved szívembe zártan
Szerelemben dobog.
Nem érzi ketrecét
Végtelenül boldog.

Szívem szívedbe zárva
Repked, mint madár.
Kalitkája a végtelen
Örök szép szerelem.

Szívünk együttes dobbanása
Elsöpör minden akadályt.
Egymásban összefonódva
Nem érezzük a magányt.

Szemed boldog csillogása,
Mikor szemembe nevet.
Sejteti velem vágyad:
Veled akarom az életet.

2006. október 10.

Párnámon álmodva

Párnámon álmodva pihenteted fejed.
Arcod kisimítja a végtelen szerelem.
Nézem, csak nézem nyugodt arcodat.
Szerelmemmel ellopom minden gondodat.

Szememmel lágyan simogatlak csak,
Nehogy véletlen álmod megzavarjam.
Édes lehet. Végtelenül boldog álom.
Huncut mosoly játszadozik szádon.

Nem tudom megállni. Nem, mégse.
Kezem cirógatva indul érintésre.
Csak cirógatni, lágyan simogatva,
Arcodat féltőn a kezembe fogva.

Ajkamon tűzként lüktet már a vágy,
Ajkaddal csókban érintkezne már.
Nem gyönyörben éledt követelőző,
Csak olyan kedves, álomból ébredő.

Félig álmodban hozzád simul testem.
Ujjaim piheként suhannak gerinceden.
Ébredsz már. Megrebben a szemed
Rám nézel. A vágyat látom benne.

A vágyat, mit vágyam felébresztett.

2006. október 15.

Szeretlek

Szeretlek éjjel,
Ha átölel az álom.
Szeretlek nappal,
Ha karodba vágyom.
Szeretlek, ha nézel,
Míg elér az álom.
Szertelek, ha ölelsz
Forró szenvedéllyel.
Szeretlek, ha simogatsz
Hajnali ébredéssel.
Szeretlek, gyönyörben.
Szeretlek, mert vagy.
Mindenkor szeretlek
Csak mellettem maradj.

2006. október 20.

Lennék

Lennék hajladozó fa,
szélben átölve lágyan.
Lennék a fuvallat,
Felkelteni vágyad,

Lennék az álmod,
Édes ébredésed.
Veled maradnék,
Veled szép az élet.

2006. október 25.

Rád vártam

Rád vártam egész életemben.
Nem tudtam, milyen az a szeretet,
Mikor lelked együtt rezzen velem.

Rád vártam egész életemben.
Nem tudtam, milyen a szerelem,
Milyen az egyszerre égő érzélem.

Rád vártam egész életemben.
Nem tudtam, milyen a hiány,
Mennyire fáj, ha karod nem ölel át.

Rád vártam egész életemben.
Nem tudtam, milyen a boldogság,
Mikor ajkam, ajkadon fedezi fel a csodát.

Rád vártam egész életemben.
Nem tudtam, milyen a hiány,
Mit érzek a sejtjeimben, ha várok rád.

Rád vártam egész életemben.
Nem tudtam, milyen a remény,
Hogy életem örökre veled élem én.

Rád vártam egész életemben.
Nem tudtam, milyen a végtelen gyönyör
Melynek emléke vágyón gyötör.

Rád vártam egész életemben.
Köszönöm, hogy vagy nekem
Boldog vagyok. Neked adom életem.

2006. október 26.

Veled

Elfogadom örökre életed.
Magamét adva cserébe.
Szerelmünk egymásban él,
Összefonódó szenvedéllyel.

Szerelmed takarója alatt
Minden félelmem elszáll.
Vággyal bújok oda hozzád.
Kérlek, kérlek, ölelj át!

Melletted vagyok Kedves.
Szerelmem érzed? Végtelen.
Legyőz minden akadályt.
Lelkem lelkedet öleli át.

Társa vagyok életednek,
Örökké Téged szeretlek.
Ha lehunyod a szemed,
Érezned kell, ott vagyok Veled.

2006. október 27.

Vallomás

Csak játszik neved ajkamon.
Lágy szellőként, simogatón,
nevetve formálódik,
hogy incselkedve
mosolyt csaljon számra.
Nevetve suhan, édes incselkedőn.
Neved ízlelem megint,
és feltámad a vágy, a kín,
hogy most, most öleljelek én.
Nem majd egyszer,
nem sok év múlva,
hanem lágyan karomba fogva,
átkarolva, fejem válladon megpihenjen.
Ajkam keresse a szádat,
és suttogja érzéssel, vággyal:
szeretlek édes életem.
Ugye nem mondtam még sosem?
És te rám nevetve mondod:
nem kincsem, ezt még nem.

Szemünk összenevet a viccen,
amit eljátszunk mindig,
hogy utána ajkunk
egymásban fürödve
szinte harapja egymást vággyal,
amitől a lélegzet is elállna,
ha kedves, végső csókban nem csattanna.
Ezt jelenti a neved.
Egyszerű, mint mezei virág,
melynek mégis pompája
szememet, szívemet
végtelen boldogsággal,
szerelemmel átjárja.

2006. október 28.

Képzelet

Képzeletem elvarázsolja a jövő:
Karodban megpihenve, hozzád bújva,
nem választhat el tér, s idő.
Az idő, mely süvítő szélként repül
testünkkel eggyé fonódva.
Szélcsendes lassú fuvallat,
mozduló lajhárként kúszo,
sohasem múló, kínzó,
mardosó, égigcsapó vágy,
mikor karod nem ölelhet át.
Csak a képzelet segít,
ne sajogjon mardosón,
minden ízemben hiányod.
Csalfa, kitalált kép,
megélt mámorba repít.
Csak ölelj kedvesem!
Csak szorosán tarts karodban!
Keresse ajkad ajkamat!
Csókban összeforrva,
Csaló álmodozón képzeljük,
nem múlik soha a pillanat.

2006. október 30.

Vágyakozás

Szeretnék szélnek szárnyán
elrepülni kedves hozzád.
Odabújnék két karodba.
Megnyugodnék feloldódva.
Érezném lágy öleléсед,
hallgatnám szívverésed.
Biztonságban, boldogságban.
Én csak a karodba vágytam.

Szeretném most a szádat,
megcsókolni puhán, lágyan.
Ajakam ajkadat keresve,
apró csókokat lehelne.
Nyelvünk édes játékában
Felpezsdülvé égne vágyam.
Égő lángban, boldogságban.
Én csak a csókodra vágytam.

Szeretném érezni kezed
bőrömön szellőként lengedez.
Pihéimen lágyan játszadozva
Vágyam égig korbácsolja.
Testünk, lelkünk, ölelésben
Önkívületben szállna, égne,
Szerelemben, boldogságban.
Én csak a kezedre vágytam.

2006. november 2.

Szememben könnycsepp

Szememben könnycsepp
Csillogón, fénylőn elered,
Lassan lefolyik arcomon.
Előcsalta a kínzó fájdalom.

Nem a szemem, szívem sír.
Mindegyre közeledbe vágyik.
Magányos, elhagyott, árva.
Szememben könnyezik fájva.

Csak érezni akarlak.
Csak odabújni a karodba.
Mégfürödni szerelmedben,
Belenézni a szemedbe,
Megpiheni válladon,
Hallgatni suttogásod:
Szeretlek kicsi Csillagom.

Kezed kedves simogatása
Testem, fájó lelkem vágya.
Te vagy az életem.
Csak téged szeretlek.

Zakatoló, maró gondolat:
Nem szerettem így soha.

2006. november 5.

Mi legyél

Légy szikár, erős ágú fa,
Védelvezõn rám borulva.

Légy friss tavaszi szellõ,
Testemen vágyón lengedezõ.

Légy huncut holdsugár,
Mely ablakomon bekukucskál.

Légy éjszakai égen csillag,
Mely szerelmesen reám villan.

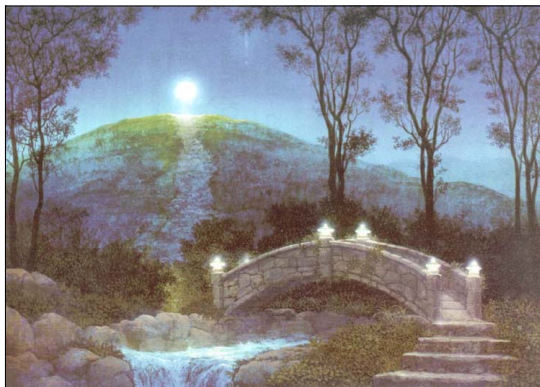
Légy forrón szikrázó napfény,
mely fájón sajgó szívemhez elér.

Légy hidegvízû patak,
Lágyan húsítva vágyamat.

Légy virágzó színes rét,
pompájával csak az enyém.

Nem! Mégse. Meggondoltam.
Nem kell semmilyen hasonlat.
Csak gyengéden ölelj át,
S én érzem majd mind e csodát.

2006. november 7.

Vágyva

Szívem őrült, vad táncba kezd,
Mikor meglátlak kedvesem.
Dübörgő édes szenvedélye:
Szívedhez lágyan hozzáérjen.

Szemünk összevillanása
Szerelem őrült vágytánca.
Benne birtoklás tüze ég:
Perzselő beteljesülés.

Bensőmön átfutó remegés,
Kezed futón arcomhoz ér.
Hullámokat kergető szélvihar
Felkorbácsol, és végül kihál.

Ujjaid ajkamon játszanak,
éppen csak megérintve azt.
Szánk leheletnyi csókokban,
Vad vágyban eggyé forrnak.

Testünk már nem a miénk
Nem tudja már, mit miért.
Szorosan átöleljük egymást.
Repülünk az égig s tovább.

Egymás karjában megpihenve
Testem cirógatásért esdekel.
Kezed becéző játékában
Elernyedve csendesül vágyam.

2006. november 10.

Lennék tavasz

Lennék tavasz tűzében virágzó fa,
Pompájában neked nyitva szirmait.
Szemed boldogsággal simogatna,
Napsugár melegével igézőn nyitogatva
Még bimbózó szerelmem virágait.

Lennék bércek között csobogó patak,
Hús vizével oltva kínzó szomjadat.
Ajkadat érintve hűsítnék hajjaim
Szerelmesen vágyó forró szádat
Rád csókolva édes incselkedő csókjaim.

Lennék nyári égen ragyogó csillag,
Kirajzolva fájó szívemhez az utat.
Világomnál szíved megtalálná
Követelő vágyának megnyugvását,
Melyet szerelmem csillaga mutat.

Lennék lágyan suhanó fuvallat
Magában hordozva vihar szelét.
Bőrödön édes incselkedőn játszó,
Pihéket huncutul borzoló merész,
Álmaidban megélt simogatást ígéz.

Lennék, mire álmomban vágytam:
Életed óvó, vágyó szerelmes társa.
Virágzó fa, húsen csobogó patak,
Ragyogó csillag és suhanó fuvallat
Nem becézne szeretve szerelemmel
Boldoggá, széppé téve minden perced,
mint én.

2006. november 12.

Csoda

Karom átölel, kezem simogat.
Szám csókokkal borítja arcod,
Ajkam néha ajkadhoz ér puhán,
Melyről felszakad vágyó sóhajod.

Ujjaim tánca kering bőrödön,
Ütemükre hajladoznak a pihék
Soha nem érzett borzongató öröm
Sikoltja ujjaimnak: még, kérlek még!

Testünk indái egymáshoz simulva,
Megszűnik ég, Föld, tér s idő.
Önfeledt vágytáncban suhan,
Mint viharra korbácsolt szellő.

Fejem megpihenve nyugszik válladon,
Sejtjeimen borzongás futkos még.
Simogató, becéző szavaidtól
Lassan, lassan megnyugszom én.

2006. november 14.

Menekülés

Megijedtem szerelmünk hajnalán.
Elvarázsoltam minden utat,
Nehogy megtalálj kedvesem.
Elfutottam, elbújtam messze.
Féltem elfogadni a csodát,
Reszkettem minden pillanatban.
Szerelmed vágyó rezdülése fájt.

Fájt gyengédséged,
Fájt minden mozdulat,
Mellyel becézted lelkem.
Sírtam minden éjjel
Kétségek közt hánykolódva.
Szenvedőn marcangoló gondolat
Égette kínzón szívem, vérem,
Megnyissam előtted magam.

Mi van, ha csupán káprázat,
Megtört szívem álomképe,
Szerelenvágyás varázsa?
Mi van, ha délibáb játéka,
Csak mesés, édes álom,
Eget, földet összekötő szivárvány,
Melyre szomjazón vágyom.

Nem akarok már menekülni.
Teljesen átadtam neked magam.
Már nem félek, hogy fájni fog,
Már biztosan tudom,
Szerelmünk örök, és elválaszthatatlan.

2006. november 16.

Hiányod

Lelkemben úgy fáj a hiány.
Nem ölelhetlek ma sem!
Üvegen sikoltó gyémánt
Karcolata a szívem.

Vágy bűvölete igéz
Szenvedő szívemhez utat.
Lágyan simogató kéz
Emléke bőrömon suhan.

Szemhéjamon égőn vibrál
A tegnapi puha csók.
Szívem kinnal égbe kiált:
Nem tegnap akarom! Most!

Imát rebeg tűzforró szám:
Csóкод enyhítse vágyam!
Szerelmes ölelésed után
Karodban égjek lázban!

Érezzem a vad szenvedély
Tűzpiros égig repít!
Testem íves gyönyörben ég,
Mit szerelmed csendesít.

2006. november 20.

Kereslek

Keresem kedvesem esti szél pírjában
Elrejtve mosolygós arcod igézetét.
Felsejlő lényed vörösen izzó láva
Fénysugarában vágódó szemembe ég.

Kereslek virágos rét színpompájában
Csillagszemed simogatására esdőn.
Égbe tárulkozó szirmok sokasága
Rejt előlem, mint Napot rejti a felhő.

Kereslek tavaszi szél fuvallatában
Lágy simogatásra kitérve lelkem.
Borzongató beteljesülésre vágyva
Szélkezed ígézőn becézgeti testem.

Kereslek lombok között halk suhogásban
Hallani vélt suttogó szerelmes hangon.
Gyere, búj ide hozzám! Ébredő vágyad
Elringatom, mint leveleket rejtő karom.

Kereslek fájó szívem dobbanásában
Sírva hiányodtól őrült lángban égve.
Szenvedő, vágyódó szívem dobbanása
Dübörgi: Kedves megtaláltalak végre.

2006. november 23.

Fájó szerelem

Szememből a csordogáló könny
Hangosan koppan száraz kövön.
Szívemben fájó vízhangot ver.
Egymást követő sós, sajgó csepp,
Mit szememből szívem csalt elő.

Fájdalom szorítása szívem.
Sosem érzett kínból merítve
Savként marja lelkem hiányod.
Örök vágyakozásban várom,
Láthatlak-e kedvesem végre.

Enyhítsem szívem sajgó vágyát
Elképzelek magamnak, látlak.
Te vagy életem, örök álmom.
Szívem gyönyörben égő mámor,
Ha megpihenhetek karodban.

Szeretlek minden porcikámmal,
Szeretlek fájó szívem kiáltásában.
Szeretlek örök szerelemmel.

2006. november 25.

Az vagy nekem

Az vagy nekem, mint éjen a csillag,
Ragyogása szememben felvillan.
Lehunyt szemhéjamba beleéget
Visszatükröződő fényessége.

Az vagy nekem, mint hömpölygő patak,
Csobogása fülemnek vágydallam.
Lágy zeneként felcsendülő futam,
Pezsgése felkavar és megnyugtat.

Az vagy nekem, mint égen fénylő Nap,
Melege fájó szívemnek erőt ad.
Lávaként perszelő forrósága,
Szerelmes szívemet átjárja.

Az vagy nekem, mint csodás érzelem
Sajgó, boldogan fájón kiáltó,
Sejtjeimben lüktetőn vágyó,
Ragyogó, csobogó, meleg szerelem.

2006. november 28.

Csak veled

Csak veled érzem, az élet csoda,
Nélküled út nem vezet sehova.
Lágy melengető szerelmes mosoly
Szívemhez édesen, féltőn oson.

Veled gyönyörű varázs minden perc.
Karodban boldogság ígérete
Csalogatón örökös nászra hív.
Hiányod szívembe kínzón hasít.

Érezni akarlak minden percben,
Válladra odahajtani fejem,
Beleszagolni nyakad gödrébe,
Forrón izzani szemed tűzében,
Suhanó csókot lehelni szádra,
Átölelni gyengéden, vágyva,
Megpihenni ölelő karodban,
Feloldódni édes csókjaidban.

Kínzón, örökké vágyom a csodát.
Nélküled út nem vezet sehová.
Szerelmes szívem dobbanása
Minden pillanatban azt szeretné
Mellettem légy életem örökké.

2006. december 1.

Levél szerelmemhez

Alakod álmomban élém varázsolja a
képzelet.

Simogatásra vágyó ujjaimmal
megérintelek.

Csak becézőn lágy érintés, csak épp a
pihékkel játszó,

Húsító, borzongató, gerincen feszülő
vágyzene,

Szerelmes dallam, incselkedése mosolyt
fakaszt szádon.

Elképzelem forró vággyal, mégis lágyan
csókoló szád.

Érzem nyíló ajkamon a csodát váró
odaadás

Hívja szád érintését, mégis alázatos
zarándok,

S nemcsak kapni akarja az adakozó égi
csodát,

De adni, többszörösen visszaadni, édesen,
vágyón.

Érzem erős karod gyengéden fonódó
ölelését.
Óvón karoló, érzéken felforrósító égés
Perzsel vad szenvedéllyel. El akarok égni
benne!
Gyenge nő akarok lenni, suttogni elaléltn:
még,
Kedvesem, kérlek ölelj még, érezzem
gyengéd szerelmed.

Szerelmedet érzem, látom szemedben
selymesen csillog.
Egymásra nézve megnyílik a végtelen
dimenzió.
Nem tudom leírni, milyen a végtelenben az
élet,
Csupán érzem minden sejtemben
fenségesen csapongó,
Elolvadó, gyönyörben fürdő, szerelmes
szenvedéllyel.

Nagyon szeretlek Kedvesem.
Neked adom halálíg életem.

Szerelmed

2006. december 2.

Nézem

Nézem képét, nézem fájón.
Mosolya ajka szögletén
Szívemhez selymesen hajló
Gyengéd sugarat küld felém.

Szemhéjam szememre zárul.
Könnycseppben születő fájdalom
Arcomon görögve átfut.
Koppanó zene a padlón.

Hajad simogatom
gyengéden a képen.
Ajkad, szemed, arcod
ujjaimban érzem.
És felkiált a vágy:
Nekem nem a kép kell,
hanem a valóság!
Test a testből éled.

Ajkam keresné az ajkát,
Ha valóság lenne a kép.
Így csak kínban sajogva fáj.
Szívemben vágyam tüze ég.

Szememből könnyem csordul.
Könnycseppben születő fájdalom
Arcomon görögve átfut.
Koppanó zene a padlón.

2006. december 6.

Vágyom pillanatok álmát

Vágyom pillanatok álmát.
Most arcodat nézni vágyom.
Felfedezné szemem a ráncok
Apró pókhálós csodáját.
Nézném, mint rajzolja elém
Mosolyod, és a kacagás,
Önfeledt guruló varázs,
Arcodon suhanó nevetés.
Elsimuló kedves ráncod
Ajkunk mosolyában, csókban
Rabként összefonódva
Kezemmel simogatni vágyom.

Vágyom pillanatok álmát.
Most szemedbe nézni vágyom.
Keresem a boldogságom
Tükröződő csillogását.
Szerelmes összefonódás,
Vad mélységek bűvölete
Vágyban simogató szemed.
Érzem pezsdülni a csodát.

Vágyom pillanatok álmát.
Most csak szerelmedet vágyom.
Földöntúli mesés álmom
Földi megvalósulását.

2006. december 8.

Majd egyszer ...

Ablakomon beköszön az est,
Ruháim felváltja vágyam leple.
Ágyamban veled álmodnám
A valóságból ellopott csodát.

Majd egyszer nem kell már az álom,
Veled élem a boldogságot.
Minden este karodban alszom el,
Minden este vágyad átölel.

Biztosan tudom, hogy így lesz.
Nem állhat közénk semmi sem.
Majd egyszer nem kell már az álom,
Veled élem a boldogságot.

2006. december 9.

Hajnali ébredés

Merengő hajnali ébredés.
Testem és lelkem karodban ég.
Képzelet álma hozzád repít.
Érzem, amint elborít a kín.

Hiába nyúlok át a párnán,
Kezem csak a semmin jár át.
Üres szemmel néz rám a sötét
A valóság fénye el nem ér.

Kedvesem nem piheg mellettem,
Hiába tárom fülem a csendre.
Csak vágytól zakatoló szívem
Pergése csendül vad zenére.

Ó, ha majd egyszer nem álommal,
Kínzó hiánnyal kelt a hajnal,
Ha majd magához ölel karod,
Szerelmesen és megnyugtatón.

Ó, ha majd egyszer még láthatom,
Hogy álmodban kisimult arcodon
Szerelem varázsolt nyugalmat,
Akkor leszek a legboldogabb.

2006. december 10.

Álomkép

Hallani véltem a nevetésed,
Mikor a hajnal felébresztett.
Arcodon előmlő önfeledt,
Szívemben csengő nevetésed.

Én is elmosolyodtam lágyan,
Ráébredve a valóságra,
Csak álmodat álmodom tovább,
Képzeletem hallja a csodát.

Mélyen magamra húztam párnám,
Elbűvölő vidám kacagás
Halkan csengjen fülemben tovább.
Szerelmesen guruló varázs.

Nevető arcod szemhéjamon
Ezernyi apró ráncban táncolt,
Szemednek vidám csillogása
Távoli csillag valós mása.

Nem akartam elhagyjon a kép,
Melyet álmom vetített elém.
Feküdtem riadt mozdulatlan,
Őrizve ellopott álmomat.

2006. december 11.

Esti vágy

Még vörösen forr az ég.
Bíborban úszó felhők,
Kormot festő sötétség
Kínt fakaszt, lelkemben ég.

Eltelt egy végtelen nap.
Nélküled jött az este.
Szívembe hiányod mar
Völgynyi fájó hornyokat.

Nem érezhettelek ma.
Karomban az ölelés
Csak magányos vágy maradt,
Hiába követelt, akart.

Nem láttam édes arcod,
Ujjamban cirógatás
Csak a semmibe futott,
Elmaradt fájó légyott.

Csókban nem forrt össze szánk,
Ajkunkkal nem éltük meg
Az incselkedő csodát,
Mit égig röpít a vágy.

A bíbor borított táj,
Szív fájdalmában játszik.
Bíborból sötétre vált,
Meggfesti az éjszakát.

2006. december 13.

Szeretlek

Szeretlek.

Így egyszerűen ejtve a szó
Olyan, mint más többi hasonló.
Számomra mégis a szívemig,
Lelkemig ér, és megjelenik
egy arckép, végtelenül kedves,
mosolygós arcod sziluettje.

Szeretlek.

Így egyszerűen ejtve a szó
Olyan, mint más többi hasonló.
Nekem szemed simogatása,
Szerelmem valós tükörmása.
Íriszedben ott látom magam.
Gyönyörűnek és fiatalnak.

Szeretlek.

Így egyszerűen ejtve a szó
Olyan, mint más többi hasonló.
Nekem a végső célba érkezés,
A nyugalom, mely szívemig ér.
Megérkezés hová mindig vágytam:
Örök szerelem birodalmába.

Szeretlek.

Így egyszerűen ejtve a szó

Olyan, mint más többi hasonló.

Lelkemnek szebb, mint a mennyország.

A leírhatatlan megnyugvás.

Együtt olyan birodalomban,

Mely végtelen, nem múló csoda.

Szeretlek.

Így egyszerűen ejtve a szó

Olyan, mint más többi hasonló.

Suttogjuk együtt önfeledten:

Édes Kincsem, nagyon szeretlek.

Nem kaptam ennyi boldogságot,

Ennyi törődést, szerelmet soha.

2006. december 14.

Zárszó

Immáron ötven éves vagyok. A vers mindig megérintett. Nem a forma, a szótagok, hanem az érzések fogtak meg. A vers zenéjénél szerintem nem fejezhet ki semmi szebben fájdalmat, boldogságot, vágyat. Ha éppen kezembe került a papír írogattam is, de ötven év alatt nem született annyi vers, mint most az utóbbi két hónapban.

Egyszer lányom iskolafüzetébe az alábbi meghatározást találtam ki a versről:

„A vers a nemzet nyelvének gyöngyszeme, melyet szépség és fájdalom növeszt.”

Így érzem ma is, hogy igaz ez a meghatározás.

A verseimet szeretem. A formai, technikai megvalósítás nem tökéletes, de az érzéseimet remélem kifejezik.

Ezeket a verseket ajánlom szerelmemnek, aki szerelmével meghódította a szívem.

Helen Bereg